

Sygnatura akt V GC 300/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 12-09-2018 r.

Sąd Rejonowy w Koninie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Asesor Sądowy Grzegorz Turlakiewicz

Protokolant: p.o. Sekretarka Agnieszka Krukowska

po rozpoznaniu w dniu 12-09-2018 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

1. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 145 zł (dwa tysiące sto czterdzieści pięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1975 zł od dnia 29-08-2017r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 30 zł (trzydziestu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. oddala wniosek o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

ASR Grzegorz Turlakiewicz

Sygn. akt V GC 300/18

UZASADNIENIE

Powód I. K. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 2145 złotych oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że otrzymał od strony pozwanej zlecenie transportowe, które wykonał, jednakże pozwana nie uiściła należnego wynagrodzenia.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, uwzględniający w całości żądania strony powodowej.

Strona pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty. Zaprzeczyła istnieniu dochodzonego zobowiązania zarówno co do zasady jak i wysokości. Ponadto zarzuciła, że zgodnie ze zleceniem wynagrodzenie przysługujące stronie powodowej miało być płatne w walucie euro, zaś strona powodowa domaga się zapłaty w walucie polskiej. Zakwestionowała również wymagalność roszczenia strony powodowej.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 8 lutego 2018 r. przekazano sprawę do tut. Sądu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana w dniu 23 czerwca 2017 r. zleciła powodowi przewóz towarów. Zgodnie ze zleceniem załadunek miał nastąpić w dniu 23 czerwca 2017 r. we Francji, zaś rozładunek w dniu 26 czerwca 2017 r. w Holandii. W zleceniu określając warunki płatności, wskazano kwotę 380 euro netto (według średniego kursu ogłoszonego przez NBP na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego). Termin płatności wynosił 60 dni od wypłynięcia faktury.

Dowód: zlecenie nr (...) (k. 22-24)

Powód wykonał powyższe zlecenie i z tego tytułu wystawił fakturę VAT na kwotę 1 975,00 zł

Dowód: list przewozowy k. 26

faktura VAT k. 25

Strona powodowa przesłała stronie pozwanej wystawioną fakturę VAT

(bezsporne)

Wezwaniem datowanym na dzień 6 września 2017 roku powód wezwał stronę pozwaną do niezwłocznej zapłaty faktury. Jednocześnie notą księgową z dnia 6 września 2017 roku powód obciążył stronę pozwaną kwotą 170 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Dokumenty te doręczono stronie pozwanej w dniu 14 września 2017 roku.

Dowód: wezwanie k. 28, nota księgową k. 27, potwierdzenie nadania k. 29, wydruk śledzenia przesyłek k. 30

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, które w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości, gdyż ich autentyczność nie została przez strony zakwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności podważające ich autentyczność. Jednakże dokumenty te stanowiły w większości dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. Na podstawie art. 233 k.p.c., Sąd dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów, uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego. Godzi się bowiem zauważyć, że strony nie kwestionowały treści tych dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że niniejsza sprawa podlegała regulacjom Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów CMR sporządzonej w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. Nr 49, poz. 238 z 14 września 1962r.). Zgodnie bowiem z art. 1 ustęp 1 ww. dokumentu, Konwencja znajduje zastosowanie do każdego zarobkowego przewozu drogowego dokonywanego pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron umowy, o ile miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. W niniejszej sprawie przyjęcie przesyłki miało miejsce we Francji, zaś miejsce przewidziane dla jej dostawy miało miejsce w Holandii - czyli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy znajdowały się w dwóch różnych krajach, co uzasadnia stosowanie Konwencji.

W zakresie zaś nieuregulowanym przez przepisy Konwencji, miarodajne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy są przepisy kodeksu cywilnego oraz ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (tekst jednolity Dz. U. Nr 50, poz. 601 z 2000 roku z późniejszymi zmianami). Stąd też wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Wbrew zarzutom strony pozwanej powód wykazał dochodzone pozwem roszczenie (art. 6 kc). Z przedłożonego zlecenia transportowego wynika wprost, że strona pozwana zleciła stronie powodowej przewóz towarów. Zlecenie to zostało wysłane drogą e-mailową, stąd też brak podpisów zarówno powoda jak i pozwanej. W tym miejscu należy

wskazać, iż w praktyce prowadzonych działalności gospodarczych powszechnym jest wysyłanie zamówień czy to drogą e-mailową czy faksem, a zatem bez podpisów stron zamówień. Brak podpisów w tym zakresie nie wpływa jednak na ważność zlecenia.

Zdaniem Sądu powód wykazał również, że wykonał przedmiotowe zlecenie, przedstawiając list przewozowy CMR potwierdzający nadanie i odbiór towaru. Godzi się przy tym zauważyć, że strona pozwana nie zakwestionowała prawdziwości złożonego listu przewozowego.

W świetle powyższych uwag należało przyjąć, że powód wykazał, że wykonał zlecony przez stronę pozwaną przewóz towarów. W konsekwencji przysługuje mu wynagrodzenie określone w zleceniu. Zdaniem Sądu niezasadne były zastrzeżenie strony pozwanej, że domaganie się przez stronę powodową zapłaty w polskiej walucie, narusza bezwzględną zasadę walutowości określoną w art. 358 k.c. Przede wszystkim należy bowiem zauważyć, że z treści zlecenia bynajmniej nie wynika, że płatność miała nastąpić w euro. Wskazano kwota euro stanowiła bowiem jedynie miernik wartości, o którym mowa w art. 358¹ § 2 k.c., Zgodnie z przywołanym przepisem strony mogą zastrzec w umowie, że wysokość świadczenia pieniężnego zostanie ustalona według innego niż pieniądź miernika wartości. Pomimo użytego w omawianej regulacji zwrotu "(...) według innego niż pieniądź (...)" bez przymiotnika "polski", nie budzi wątpliwości, że stosowanym miernikiem wartości mogą być także waluty obce (klauzule walutowe). Pieniądź obcy nie pełni wówczas funkcji pieniądza, lecz miernika wartości takiego samego jak złoto, towary itp. W wypadku omawianych klauzul nie chodzi o wyrażenie świadczenia w walucie obcej, gdyż byłoby to pozbawione podstaw w świetle uregulowania art. 358 § 2 w obecnym brzmieniu (zob. K. Pietrzykowski (red.), Kodeks cywilny. T. I. Komentarz. Art. 1–44910, Wyd. 9, Warszawa 2018). Za powyższym rozumieniem przedmiotowego zlecenia w części określającej wynagrodzenie, jednoznacznie przemawia fakt, że bezpośrednio po wskazaniu w zleceniu kwoty 380 euro umieszczono następującą treść: „według średniego kursu ogłoszonego przez NBP(tabela A) na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego. Gdyby strony zastrzegły płatność w euro, to powyższy zapis nie miałby sensu.

Reasumując, powód wykazał, że przysługuje mu roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za wykonany przewóz towarów w wysokości, określonej w zleceniu transportowym – czyli równowartości kwoty 467,40 euro (380 euro netto plus 23% VAT) przeliczonej według kursu ogłoszonego przez NBP na ostatni dzień roboczy poprzedzający powstanie obowiązku podatkowego. Obowiązek podatkowy zgodnie z art. 19a ust. 4 w ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tj. z dnia 26 maja 2017 r. Dz.U. z 2017 r. poz. 1221) w przypadku usług powstaje z dniem wykonania usługi transportowej. Dniem wykonania usługi w niniejszej sprawie był dzień rozładunku towarów tj. 26 czerwca 2017 r. wypadający w poniedziałek. Pierwszy poprzedzający go dzień roboczy to 23 czerwca 2017 r. W dniu tym kurs euro wynosił 4,2255 zł. W konsekwencji należne powodowi wynagrodzenie wynosi 1 975 zł (467,40 x 4, (...)).

O żądaniu odsetkowym od kwoty 1 975 zł, Sąd orzekł na podstawie przepisów ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zgodnie z art. 7 ust. 1 przytoczonej ustawy w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli wierzyciel spełnił swoje świadczenie oraz jeżeli wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Zgodnie z art. 4 cytowanej ustawy transakcją handlową w rozumieniu ustawy jest umowa, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością. Dodatkowo ustawodawca w przepisie art. 2 ustawy sformułował katalog podmiotów, które powinny być stronami transakcji handlowych, aby do tych transakcji mogły znaleźć zastosowanie postanowienia umowy. Zgodnie z art. 2 pkt 1 powołanej ustawy, stosują się ją do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że obie strony są przedsiębiorcami w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, do którego stosuje się ustawę o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Mając zatem na uwadze, że strony w niniejszej sprawie są podmiotami, które mogą

być wyłącznymi stronami transakcji handlowych, w związku z prowadzoną przez siebie działalnością i zawarły umowę, której przedmiotem było odpłatne dostarczenie towaru należało uznać, że w niniejszej sprawie znajdowały zastosowanie przepisy powołanej ustawy.

Odnosnie do daty początkowej naliczania odsetek należy wskazać, że w zleceniu strony wskazały, że termin płatności wynosi 60 dni od wpłynięcia faktury. W niniejszej sprawie powód nie przedstawił dowodu doręczenia faktury stronie pozwanej. Strona pozwana również nie przedstawiła żadnego dowodu, kiedy otrzymała fakturę. W takiej sytuacji zdaniem Sądu zastosowanie znajduje art. 7 ust. 4 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, który stanowi, że w przypadku, gdy nie jest możliwe ustalenie daty otrzymania faktury lub rachunku potwierdzającego dostawę towaru lub wykonanie usługi albo gdy faktura lub rachunek zostały doręczone przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi, termin zapłaty, o którym mowa w ust. 2, jest liczony od dnia otrzymania przez dłużnika towaru lub usługi. Z kolei zgodnie z art. 7 ust. 2 termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Usługa została przez powoda wykonana 26 czerwca 2017 r., a zatem w świetle treści zacytowanego art. 7 ust. 4 termin zapłaty mijał 25 sierpnia 2017 r. Należy zatem stwierdzić, że powodowi przysługiwały odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych liczone od dnia 26 sierpnia 2017 r. Jednakże powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych, które są niższe niż odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych. Ponadto domagał się zasądzenia odsetek liczonych od 29 sierpnia 2017 r. W konsekwencji, mając na uwadze treść art. 321 k.p.c., który wyraża zasadę, że Sąd nie może orzec ponad żądanie, Sąd zasądził jedynie odsetki ustawowe liczone od dnia 29 sierpnia 2017 r.

Ponadto powodowi na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych przysługiwała równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. W dniu 31 lipca 2017 roku kurs euro wynosił 4,2545 zł, a zatem tytułem rekompensaty powodowi przysługuje kwota 170,18 zł. Jednakże powód domagał się zasądzenia tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności jedynie kwoty 170 zł i zgodnie z art. 321 k.p.c. Sąd tylko taką kwotę doliczył do kwoty wynagrodzenia powoda, zasądzając na rzecz powoda kwotę 2145 zł (170zł+1975zł).

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

Orzekając w pkt 2 wyroku o kosztach procesu, Sąd oparł się o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania określoną w art. 98 k.p.c., uznając za zasadne obciążenie strony pozwanej zwrotem kosztów procesu. Na koszty powoda złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30,00.

W pkt 3 wyroku Sąd oddalił wniosek o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności, albowiem nie zachodziła żadna z przesłanek określonych w art. 333 § 1 i 2 k.p.c., a jednocześnie powód nie wykazał, aby opóźnienie uniemożliwiało lub znacznie utrudniało wykonanie wyroku albo narażało powoda na szkodę (art. 333 § 3 k.p.c.)

ASR Grzegorz Turlakiewicz